

1. B 11 SUG

Avea o logodnică, dar i se acrise de viața de parvenit pe care-o ducea alături de ea. Trecuseră vreo doi ani și, deși ea era o măslinuță cu o frumusețe dusă la extrem, amplificată de o inteligență malefică și de o foarte mare avere, în dimineața lui 25 aprilie 2008 și-a făcut bagajul și-a călcat-o spre orașul natal. Evident, nu înainte de a-i lăsa fetei un bilet. Îi scria că se întoarce curând. Că are nevoie de câteva zile de singurătate. Că, kiss!

După un drum de aproape trei ore, a coborât în centrul orașului din care lipsise vreo patru ani. Mașina lui, un Mercedes SL 500 cumpărat din banii lu' socru-su, sorbea toate privirile. Avea culoarea cerului senin, drăguța. Senin metalizat. Nici el nu arăta prea rău în costumul de in alb pe care-l purta, cu Ray Ben-ii pe nas și cu o atitudine zeflemitoare. Dar nu asta contează! Îi fusese dor de tot ce însemna „acasă“ și o senzație de melancolie l-a tăiat instantaneu, sub soarele fierbinte al prânzului. Era melancolia aceea care te-nădușă în locurile cu amintiri arse de trecerea anilor — în care mie, personal, de fiecare dată-mi vine să-mi bag pula.

A poposit într-o sală de jocuri care pe vremuri fusese pizzerie. Nu era nimeni cunoscut, așa că s-a așezat pe

un scaun la bar. Și-a comandat o bere mexicană și-a început să privească lumea cu interes. O grămadă de puști de liceu băteau cu palmele în automatele de poker, iar pe la mese, alții sugeau băuturi de diferite culori. Băieții erau îmbrăcați la fel, cu haine *house* contrafăcute și toți aveau aceeași tunsoare „cu chică”. Nici fetele nu aveau un aer mai puțin ieftin, sub machiajul strident, sub părul aranjat cu șuvițe blonde, peste ochiul drept sau stâng, după caz. I se părea că îl priveau cu teamă, plini de întrebări și suspiciuni.

A început o conversație cu băiatul de la bar, un oarecare Dudu. L-a întrebat ce mai e prin zonă, cu ce se mai ocupă lumea, cine mai e șmecher, și a aflat că vechii săi prieteni ba erau plecați din țară, ba prin pușcării, că mulți dintre fraierii de pe vremuri acum conduceau diferite afaceri în oraș și prosperau. De altfel și localul în care se afla îi aparținea unuia dintre ei.

Totul era atât de pe dos în poveștile lui Dudu încât, o clipă, l-a trecut un sentiment de ciudă. Nu era invidios de fel, dar atunci nu știa ce dracu-l apucase. A plătit berea și-a ieșit.

A luat-o la pas până la blocul în care crescuse. Balconul fostului său apartament era înșesat cu flori violete, cum niciodată nu fusese pe vremea când locuia cu ai săi. Și-a amintit cum stătea cu mă-sa, vara, la o țigară, cum le arunca de-acolo câte o monedă ieșită din uz cerșetorilor de pe trotuar, ca să impresioneze o gagică, și l-a cuprins un dor de părinți. Brusc s-a decis că e mai bine să se întoarcă la mașină și să plece dracu înapoi la București.

S-a-ntors. A făcut două ture prin centru și l-a luat foamea. Și-a amintit că văzuse un motel-restaurant la intrarea în oraș, fix în dreptul pancartei pe care scria: „Bine ați venit în orașul Comănești”.

Da, era chiar acasă, și se simțea la fel: in the cur of the world.

Nu mai suferea de mult locul acela, dar îl legau de el atâtea amintiri, chiar dacă dureroase, cărora nu putea să le dea delete.

A ajuns la restaurantul cu pricina. S-a așezat la o masă. Și-a aprins o țigară. A început să privească pe geam, în gol.

Să fi fost vreo trei după-amiaza când s-a aruncat în patul unuia dintre apartamentele motelului. Ceva nu l-a lăsat și n-a putut rezista să nu rămână. Un *nu știu ce*.

A adormit. Vreo două ore dus a fost. Abia când s-a trezit a observat că se afla într-un apartament destul de simpatic, cu un televizor stricat și c-un veceu plin de fire de păr, într-o vineri pe care unii o numeau Vinerea Mare. Și a dedus: „De aia m-a privit ospătărița cu uimire și milă când am comandat ceafă de porc la grătar!”. După mințea ei, în acea zi lumea trebuia să postească — fără carne, lapte și ouă, iar dacă era posibil, chiar să nu mănânce nimic... Sanchi!

Și-a făcut un duș, s-a îmbrăcat foarte shuki, a coborât spre mașină, iar în parcare ghici peste cine a dat? Chiar peste Ramona, dragostea vieții sale de mai demult. Povestea lor era una clasică: se cunoscuseră, se îndrăgostise de ea, arseseră gazul amândoi vreun an și jumătate, apoi ea l-a părăsit pentru băiatul primarului, un tânăr pe cât de bogat, pe-atât de sărac cu duhul, cu care credea că s-a măritat. A constatat dintr-o privire că Ramona pe care și-o imagina el nu avea nimic în comun cu cea care-i stătea pironită-n privire, îmbrăcată într-o salopetă și într-o pereche de cizme de cauciuc. Mai mult, femeia aia, destul de adorabilă la un moment dat, care mai că i-a dărâmat

sufletul când l-a pus pe liber, parcă fusese formatată. În locul ei, acum, zăcea o țărăncuță învinsă, cu trăsături aspre.

Lângă parcare era o spălătorie de mașini. După cum se prezenta, Ramona sigur lucra acolo.

Și-a amintit ultima lor scenă, cu ceva ani în urmă:

— Ce dreacu vezi la păcăliciu' ăsta, mă? E urât cu crengi. E prost. E lipsit de personalitate. E un păcălici, în pula mea!

— Nu îl cunoști cum îl cunosc eu, i-a replicat Ramonica. E drăguț, mă respectă, îmi vorbește frumos...

— Pișa-m-aș pe el de sclav imperial! Ia uite, dom'le, eu nu mai sunt drăguț, eu nu te mai respect, eu nu îți mai vorbesc frumos, eu nu nimic!

— Narcis, i-a zis calm și-a continuat cu o propoziție care l-a distrus psihic un timp: Pur și simplu NU EȘTI CEEA CE VREAU!

— Ramona, a dat-o el din poigne, să nu uiți niciodată: timpul ăsta... e de partea mea! Ai grijă de tine! Ceau...

De-atunci n-a mai văzut-o.

Brusc l-a bușit dorința de răzbunare, iar răzbunarea era prăjitura lui preferată. S-a apropiat. Și-a luat zâmbetul de jigodie și-a dat s-o abordeze. Dar s-a sucit. Trebuia s-o doară.

S-a urcat în mașină și a intrat într-unul dintre compartimentele libere ale spălătoriei, deși Merțanul său lucra de curat ce era. A coborât.

— Vreau și eu un spălat exterior, a aruncat spre Ramona.

Îl privea cu ochi triști și lui Narcis i s-a făcut milă. A luat supusă ustensilele și-a început să-și facă treaba. Probabil că avea îndoieli că el era cel de mai demult. Probabil...

Ca nu cumva să se stropească, cu multe injurii la adresa ei în gând, s-a îndepărtat un pic. În sinea lui îi

părea rău că găscă asta ajunsese așa. Se oftica. Dar simțea și-o oarecare satisfacție, că altfel nu ar mai fi lăsat-o să facă ce făcea, nu?

După un timp, roșie-n obraji, Ramona i s-a adresat scurt:

— E gata...

Vocea ei i-a sunat atât de trist, încât lui Narcis parcă i-au dat lacrimile. Noroc că purta ochelarii de soare. A băgat mâna în buzunar și-a scos motoașca de bani pe care o avea la el.

Pe-atunci purta zeci de mii de euro prin buzunare, deși știa că e urât ce face și chiar periculos, mai ales că sărăcia începuse să lucească pe străzi. Dar, cu buzunarele pline, avea sentimentul că lumea e printre picioarele sale.

A desfăcut de-acolo niște hârtii de 500 de euro și i le-a băgat într-unul dintre buzunarele salopetei. I-a zis scurt:

— Uite, să ai un Paște fericit! — și-apoi cât să audă numai el: Gâsco!

Ramona era pișată. Își înghițise limba. Așa gest nu văzuse nici în telenovele.

Mândru ca-ntotdeauna, Narcis s-a urcat în mașină. A demarat și-a ajuns înapoi în oraș. Ceasul mergea spre șase.

Pe trotuare era un adevărat du-te-vino. Zeci de tineri își plimbau trupurile prin lumina apusului și, ca un bărbat care ar fi mâncat pizda pe pâine, și-a clătit și el ochii pe fesele unor puștoaice. Avea pentru puștoaicele de liceu o mare slăbiciune. Îl topea total aerul lor semi-inocent, zâmbetul pe sub mustăți când le arunca vreo vorbă cu aluzie la sex, dar cel mai mult îl atrăgea virginitatea... deși, în ultima vreme, așa ceva era greu de găsit. Se

instaurase prin creierile lor ideea că nu e cool să intri la liceu virgină și, de printr-a șaptea, a opta, când nurii numai nuri nu le erau, tam-nisam, își înfingeau cocoșelul în păsărică. Dar să revin.

A început să dea ture la viteză mică pe străduțe. Asculta penetrat o operă de Puccini și, din când în când, mai oprea la câte-o trecere de pietoni, să le lase pe micuțele domnișoare să treacă în siguranță. Îl priveau cu zâmbete largi, atrase, bineînțeles, de gândul că le-ar putea lua la o plimbare până la capătul nopții.

În România acelor zile, puteai să fii urât cu flăcări și să nu poți lega două vorbe, că rupeai curu' în tot ce mișca dacă șofai o mașină Audi, Mercedes sau BMW și te îmbrăcai de la D&G, Armani, Versace ori Cavalli. Brizbizuriile astea te făceau un bărbat fermecător în ochii a 99% dintre femei, îți dădeau trăsături supraomenești. Te idealizau.

Deodată i-a sărit în ochi vechiul său prieten, Novac, și i s-a aprins lumina pe față. Stătea pe trotuar, în fața fostei pizzerii. Purta o pereche de blugi tociți, un tricou cu anchior și butona foarte atent un telefon.

În adolescența lui Narcis, golanu' ăsta conducea toată șmecheria în Comănești. Era unul dintre notabilii anilor ălor și toată lumea îl cunoștea. Se mutase cu măică-sa și cu surorile lui prin '99, după ce terminase de executat vreo doi ani de pușcărie pentru proxenetism. Era țigan pursânge, dar trăsăturile lui erau de arab. Era stilat, chior de-un ochi, manierat, destul de citit și mai purta și ochelari de vedere. Pentru cine nu-l cunoștea trecea ușor drept student sau turist. Dar, în arhivele poliției, cazierul dumnealui era la loc de cinste, pentru că ținea-n ordine o serie lungă de infracțiuni, proxenetismul fiind doar ceva lejer, de vară.

Își câștigase respectul ușor, într-o noapte când a bătut, și nu exagerez, vreo douăj' de voinici. A trecut prin ei ca prin lobodă, deși fizicul său nu semăna deloc cu cel al bătaușilor de carieră. În schimb, se mișca foarte repede și fiecare lovitură de pumn pe care o expedia nimerea bărbia. Or, se știe că un pumn în bărbie trimite pe oricine în lumea viselor... hop! Însă, cum o femeie poate ridica un bărbat la nivelul de zeu, tot o femeie îl poate coborî și la nivelul de nimeni. Și, ca idee, Novac avusese o soartă de genul ăsta. Când a plecat Narcis la București, deja îi săriseră mințile din cauza lui.

Era foarte curios să știe ce mai e de capul lui. A oprit lângă el.

— Alo, domnu'! a strigat. Scuzați-mă, îl caut și eu pe domnul Novac.

Novac s-a-ntors și l-a privit întrebător. Apoi și-a dat seama că îl strigase El Presidente de la Republyca Socyalysta Romany.

El Presidente era porecla lui Narcis din studenție. Nebunu' i-a spus unei pizde că vrea să se facă președintele României și, după ce s-a rupt dantela dintre ei, aia s-a combinat c-un fraier care nu îl înghițea pe Narcis deloc. Țăla i-a pus porecla asta, care, sincer să fiu, i se potrivea de minune. Așa, coca, cum e.

— Aaa... Ce faci, bă, Narcis? i-a răspuns bucuros Novac, îndesându-și telefonul în buzunar.

— Ce dreacu? Pe-acas', i-a zis și-au dat mâna.

— Băăă, de când nu te-am mai văzut... arăți bine. Ia uite și ce mașină ți-ai luat. Ți-a mers, nu glumă.

— Așa, la mișto. Hai în bar să bem ceva și să mai stăm la vrăjeală.

— Nu merg, că-s certat cu bulangiu' ăla.

— Păi ce i-ai făcut?

A râs.

— Ei... I-am pus barba-n sârme acu' vreo doi ani și...

— Dă-l, mă-n sloboz de păcălici! Hai înăuntru, că nu mârâie.

— Eee... nu mai e păcăliciu' care era. Acu' e jocăr. Are lovele de moare lumea...

— Hai, mă, Novac. Tu ziceai doar: odată ce ești fraier, fraier ești pe veci! Și oricum, în caz de ceva complicații, am trancanu' la mine. Asta, îți dai seama, a fost o laudă ieftină.

Au intrat și s-au așezat la o masă. Aceleași fețe de mai devreme umpleau perimetrul.

— Mamă, frate, puștii ăștia n-au treab-acasă?

— ???

— Păi și azi la amiază, când am ajuns eu, erau tot aici.

— Ce-ai, mă, i-a zis Novac, parcă tu nu erai tot așa. Ori ai uitat că frecai menta cu zilele numai în crășma asta? La care El a tăiat-o cu:

— În fine...

Novac l-a privit cu ochiul drept și l-a întrebat:

— Ce-ai făcut? Ai terminat facultatea? Sau ai terminat cu facultatea?

A râs.

— Păi cum dracu, băi, frate? Sunt ditamai avocatul'. Da' proferez rar că nu prea am chef.

— Bă, tu mă-nnebunești, a făcut ăsta surprins.

— Pe bune, ce dreacu. Păi tu crezi că eu am dormit în toți anii ăștia?

— Știu și eu... i-a dat-o zâmbind.

— Nu. Dar tu văd că ți-ai revenit, a început Narcis să-l înțepe. Că erai cu creierii pe crengi când ne-am văzut

ultima oară. Apoi răsând: Voi ai să-i omori pe toți. Erai teror.

— Ha-ha, eram, dă-mă-n sloboz... dar mi-am revenit. Am stat vreo două luni la Socola și mi-a venit mintea la cap.

— ☺

— Ce mi-a făcut jigodia aia... zise Novac cu ciudă.

„Jigodia aia“ era una pe care Narcis le-o dădea prietenilor lu' tac-su s-o fută. Pe bani, of course.

— Aaa! a interjectat Narcis. Chiar! Ai mai vorbit cu ea?

L-a privit cu ochiu' cât ceapa, apoi i-a răspuns fără nicio părere de rău:

— Păi a luat liftu', mă.

Când iei liftu' înseamnă că te ia dracu.

— Bă, tu mă-nnebunești!

— Daaa, de vreo trei ani. Păi eu, când am aflat vestea asta, mi-am revenit, a continuat Novac și s-a oprit să râdă. Că dacă nu mierlea ea, o mierleam eu, dă-o dracu de zdreanță!

— Mdea, a zis Narcis sec.

— Păi mă, dacă nu profesezi, de unde ai tu mașina asta? Și țoale... a schimbat Novac subiectul.

— Ei, m-am măritat și eu, i-a răspuns ăstălal zâmbind.

De altfel, asta fac toți pârlitii care se însoară din interes, zic eu.

— Păi și inelul de logodnă? a glumit chiorul.

— N-am făcut încă nunta. Și oricum, n-aș purta verghetă.

— Carevasăzică, ai luat jackpotu'.

— De coaie, nu așa!

— Băbăciune?

— Nu. Femeie de moare lumea, mă. Frumoasă, deșteaptă și cu bani. Dac-o vezi, îți sar mințile iar, a glumit El.

— Bravo, bă. Păi și cum de nu ești cu ea?